

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת חַיִּי-שְׂרָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרֶךְ ד' - חֻלַּק כ"ח

קוֹנְטֵרְס 118

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסַפְרָא דְא יַפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאֹזֶר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

אור הזוהר

גליון מס' 20
אדר תש"ע לפ"ק

מוקדש לבית המדרש
וכן למחלקים וללומדי האוהר

תמונת ספרי תיקוני הזוהר ואור הזוהר

בזכות למוד ספר הזוהר יצאו מן הגלות ברחמים:

בגין דעתידיו וישראל למטעם מאילנא דחני, דאיהו האי ספר הזוהר, יפקוון ביה מן גלותא ברחמי. [תרגום ללשון הקדש]: משום שעתידים ישראל לטעם מאילן החיים שהוא ספר הזוהר הזה, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים. (רע"א מהימנא

פ'רשת נשא דף קכד):

לאורם נלך / לקט מספרי הקדמונים על הזוהר / 2

אור חוזר / מכתבים למערכת / 4

כוכבי אור / הזכות ליכות את הרבים - מאמר ג' / 6

קומיקס / 8

מפעל
הזוהר
העולמי

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש
טל': 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

שנינו, אמר רבי אבהו, בא ראה, מי שידע את שמו על בריו, יודע שהוא ושמו אחד, הקדוש ברוך הוא ושמו אחד, שכתוב (זכריה יד) ה' אחד וגו'. [קלם] כלומר, השם והוא אחד.

אמר רבי אבא, יש להסתכל בפרשה הזו: ויברך הגמלים מחוץ לעיר אל באר המים. אמר רבי אבא, מחוץ לעיר - זהו בית הקברות. אל באר המים - שלמדנו, הנקדמים בבתי הקברות - אותם שנשאו ונתנו בתורה. שהרי שנינו, כשנכנס אדם לקבר, מה ששאלו אותו בתחלה - אם קבע עתים לתורה, שכתוב (ישעיה לב) והיה אמונת עתך וגו'. וכשיצא, אינו דין [לקיים] להקימם בתחלה.

אמר רבי אבא, לעת ערב - זהו יום ששי, שהוא ערב השבת, שאז הזמן להעמיד את המתים. מה משמע? ששנינו. ששש אלפי שנים הוא העולם, והוא אלף הששי שהוא סיום הכל. והינו לעת ערב, זמן סיום הכל. לעת צאת השאבת - אלו הם תלמידי חכמים השואבים מימיה של תורה, שהוא עת לצאת ולהתנער מן העפר.

ואמר רבי אבא, עוד יש לדעת, ששנינו, אותם המתעסקים לדעת את בוראם בעולם הזה ונשמתם בתשלומה לעולם הבא, זכו לצאת משבועות הנשמה, הולך לדעת מי הוא גופה ממש ומה הוא. הנה אנכי נצב על עין המים, אף על גב שתלמיד חכם הוא, הולך אחר התשלוה, שכתוב והיה העלמה

היצאת לשאב ואמתי אליה השקיני נא מעט מים מדרך - אמר לי רמז ידיעתו ממה שהשגת. ואמרה אלי גם אתה שתה - אף אתה עבד [קמוד] כמוני, ולא נתחלף לי [על] ידיעתך בידעתו של מקום ברוך הוא, וצריך אתה להשיג, שאתה נברא כמוני.

תנן אמר רבי אבהו תא חזי, מאן דידע שמייה על ברייה, ידע דהוא ושמייה חד הוא, קדשא בריה הוא ושמייה חד דכתיב, (זכריה יד) 'י אחד וגו' (בלהו) כלומר השם והוא אחד.

אמר רבי אבא אית לאסתכלא בפרשתא דא: ויברך הגמלים מחוץ לעיר אל באר המים. אמר רבי אבא מחוץ לעיר, דא הוא בי קברי. אל באר המים, דתניא הנקדמים בבתי קברי אותם שנשאו ונתנו בתורה, דהא תנן כשנכנס אדם לקבר מה דשאלו ליה תחילה אם קבע עתים לתורה דכתיב, (ישעיה לב) והיה אמונת עתך וגו'. וכשיצא אינו דין [לקיים] להקימם בתחלה.

אמר רבי אבא לעת ערב זהו יום ששי שהוא ערב השבת שאז הזמן לקיימא מתייא, מאי משמע דתנן שיתא אלפי שנין הוי עלמא, והוא אלף הששי שהוא סיום הכל, והינו לעת ערב, זמן סיום הכל. לעת צאת השואבות, אלו הם תלמידי חכמים השואבים מימיה של תורה שהוא עת לצאת ולהתנער מן העפר.

ואמר רבי אבא עוד יש לדעת דתנן אותם המתעסקים לדעת את בוראם בעולם הזה ונשמתם בתשלומה לעולם הבא זכו לצאת משבועות הנשמה הולך לדעת מי הוא גופה ממש ומאי הוא. הנה אנכי נצב על עין המים אף על גב שתלמיד חכם הוא הולך אחר התשלוה, דכתיב והיה העלמה היוצאת לשאוב ואמתי אליה השקיני נא מעט מים מדרך אמור לי רמז ידיעתו ממה שהשגת.

ואמרה אלי גם אתה שתה, אף אתה עבד [קמוד] כמוני ולא נתחלף לי [על] ידיעתך בידעתו של מקום ברוך הוא, וצריך אתה להשיג שאתה נברא כמוני.

וְגַם לְגַמְלִיף אֲשָׁאב, כְּלוֹמַר יָדִיעַת הַשְּׁגָתִי שְׁלֹא הִשְׁיִגוּ סִיעֶתְךָ, וְיָדַעְתִּי כִּי מַעֲלָה יֵשׁ לִי עֲלֶיךָ וְהֵיכָא נִבְרָא אִתָּהּ מִזִּיו הַנְּתוּן אֲצִלְךָ. אִם הוּא אֹמֵר סִמְנָן זֶה יְהִי מְסוּר בְּיָדֵי עַל כָּל דְּבָרִים אֱלוֹ, וְאָדַע שֶׁהִיא הָאִשָּׁה הוּא הַגּוֹף מֵאוֹתָהּ הַנְּשֻׁמָּה הַשְּׂבוּעָה שֶׁהִשְׁבִּיעַנִי:

וְגַם לְגַמְלִיף אֲשָׁאב - כְּלוֹמַר, יָדִיעַת הַשְּׁגָתִי שְׁלֹא הִשְׁיִגוּ סִיעֶתְךָ, וְיָדַעְתִּי כִּי מַעֲלָה יֵשׁ לִי עֲלֶיךָ וְהֵיכָא נִבְרָא אִתָּהּ מִזִּיו הַנְּתוּן אֲצִלְךָ. אִם הוּא אֹמֵר סִמְנָן זֶה יְהִי מְסוּר בְּיָדֵי עַל כָּל דְּבָרִים אֱלוֹ, וְאָדַע שֶׁהִיא הָאִשָּׁה, הוּא הַגּוֹף מֵאוֹתָהּ הַנְּשֻׁמָּה, הַשְּׂבוּעָה שֶׁהִשְׁבִּיעַנִי.

וַיְהִי הוּא טָרַם כְּלָה לְדַבֵּר וְגו'. רַבִּי יִצְחָק אָמַר רַבִּי יְהוּדָה כְּעוֹד שְׂכָל הָעֲנִינִים הוּא רוֹצֵה לְנִסּוֹת עַל הַגּוֹף, מֵאֵי כְּתִיב וְהִגָּה רַבְּקָה יוֹצֵאת, זֶהוּ הַגּוֹף קְדוֹשׁ שְׁנִתְעַסַּק בְּדַבְרֵי תוֹרָה וְכַתַּת גּוֹפּוֹ לְהַשְׁיֵג וְלָדַעַת אֶת קוֹנוֹ. אֲשֶׁר יִלְדָה לְכַתּוּאֵל, אָמַר רַב יְהוּדָה בְּתוֹ שֶׁל אֵל. בֶּן מַלְכָּה, בֶּן מַלְכָּה שֶׁל עוֹלָם. אֲשֶׁת נַחֲוֹר אַחֵי אַבְרָהָם. חֲבֵרַת הַשְּׂכָל גּוֹף שֶׁנִּדְבַק בַּשְּׂכָל וְהִיא אַח הַנְּשֻׁמָּה. וְכַדָּה עַל שְׂכָמָהּ, מִשָּׂא הַחֲכָמָה עֲלֶיהָ.

וַיְהִי הוּא טָרַם כְּלָה לְדַבֵּר וְגו'. רַבִּי יִצְחָק אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּעוֹד שְׂכָל הָעֲנִינִים הוּא רוֹצֵה לְנִסּוֹת עַל הַגּוֹף, מֵה כְּתוּב? וְהִגָּה רַבְּקָה יוֹצֵאת, זֶהוּ הַגּוֹף קְדוֹשׁ שְׁנִתְעַסַּק בְּדַבְרֵי תוֹרָה וְכַתַּת גּוֹפּוֹ לְהַשְׁיֵג וְלָדַעַת אֶת קוֹנוֹ. אֲשֶׁר יִלְדָה לְכַתּוּאֵל - אָמַר רַב יְהוּדָה, בְּתוֹ שֶׁל אֵל. בֶּן מַלְכָּה - בֶּן מַלְכָּה שֶׁל עוֹלָם. אֲשֶׁת נַחֲוֹר אַחֵי אַבְרָהָם - חֲבֵרַת הַשְּׂכָל, גּוֹף שֶׁנִּדְבַק בַּשְּׂכָל, וְהִיא אַח הַנְּשֻׁמָּה. וְכַדָּה עַל שְׂכָמָה - מִשָּׂא הַחֲכָמָה עֲלֶיהָ. וַיְרִץ הָעֶבֶד לְקַרְאָתָהּ - זֶה מִטְטָרוֹן. וַיֹּאמֶר הַגַּמְיָאֲנִי מֵעַתָּה מִים מִכַּדָּךְ - אָמַר לִי רַמְזָה חֲכָמָה בִּידִיעַת בּוֹרְאָךְ מִמָּה שְׁעִסְקָתָּ בְּעוֹלָם שֶׁיִּצְאָתָּ מִמֶּנּוּ. אָמַר רַבִּי אַבְיָה, כְּמוֹ שֶׁפָּרְשֵׁנוּ, אַחֲרַי כָּל זֶה מֵה כְּתוּב? וְאִשָּׁם הַנְּזָם עַל אִפְּהָ וְהַצְמִידִים עַל יָדֶיהָ.

וַיְרִץ הָעֶבֶד לְקַרְאָתָהּ. זֶה מִטְטָרוֹן. וַיֹּאמֶר הַגַּמְיָאֲנִי נָא מֵעַתָּה מִים מִכַּדָּךְ, אָמַר לִי רַמְזָה חֲכָמָתָא בִּידִיעַת בּוֹרְאָךְ מִמָּה שְׁעִסְקָתָּ בְּעוֹלָם שֶׁיִּצְאָתָּ מִמֶּנּוּ. אָמַר רַבִּי אַבְיָה כְּפָרְשֵׁנוּ, אַחֲרַי כָּל זֶה מֵה כְּתִיב וְאִשָּׁם הַנְּזָם עַל אִפְּהָ וְהַצְמִידִים עַל יָדֶיהָ.

אָמַר רַבִּי אַבְיָה, אוֹתָם הַעֲצָמוֹת שֶׁנִּפְזְרוּ לְכָאן וּלְכָאן, הוּא צוֹמֵד אוֹתָם וְשׁוֹקֵלָם זֶה עַל זֶה כְּמָה דְאַתָּה שְׁנִתְעַסַּק (ישעיה נח) וְעִצְמוֹתֶיךָ יִחְלִיץ. אָמַר רַבִּי אַבְיָה, בְּאוֹתָהּ שָׁעָה אוֹתוֹ הַגּוֹף עוֹמֵד בְּאַרְצָה יִשְׂרָאֵל, וְשָׁם נִכְנָס בּוֹ נִשְׁמָתוֹ.

אָמַר רַבִּי אַבְיָה אוֹתָם הַעֲצָמוֹת שֶׁנִּפְזְרוּ לְכָאן וּלְכָאן, הוּא צוֹמֵד אוֹתָם וְשׁוֹקֵלָם זֶה עַל זֶה כְּמָה דְאַתָּה אָמַר, (ישעיה נח) וְעִצְמוֹתֶיךָ יִחְלִיץ. אָמַר רַבִּי אַבְיָה בְּאוֹתָהּ שָׁעָה אוֹתוֹ הַגּוֹף עוֹמֵד בְּאַרְצָה יִשְׂרָאֵל וְשָׁם נִכְנָס בּוֹ נִשְׁמָתוֹ.

אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, מִי מוֹלִיף הַגּוֹף לְאַרְצָה יִשְׂרָאֵל? אָמַר רַבִּי זִירָא, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה מַחֲלוֹת פְּתוּחַת הָאָרֶץ, וְהֵם מִתְגַּלְגְּלִים וְהוֹלְכִים לְאַרְצָה יִשְׂרָאֵל. זֶהוּ שְׂכָתוּב (שם כו) וְאַרְצָה יִשְׂרָאֵל תְּפִיל.

אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן מִי מוֹלִיף הַגּוֹף לְאַרְצָה יִשְׂרָאֵל, אָמַר רַבִּי זִירָא קְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה מַחֲלוֹת פְּתוּחַת הָאָרֶץ וְהֵם מִתְגַּלְגְּלִים וְהוֹלְכִים לְאַרְצָה יִשְׂרָאֵל הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה כו) וְאַרְצָה יִשְׂרָאֵל תְּפִיל.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, גְּבִרְיָא"ל מוֹלִיף אוֹתָם לְאַרְצָה יִשְׂרָאֵל, מִנֵּין לָנוּ? שְׂכָתוּב (בראשית כד) הַתְּלִכִי עִם הָאִישׁ הַזֶּה, וְכַתּוּב שָׁם (דניאל ט) וְהָאִישׁ גְּבִרְיָאֵל. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מֵהוּ שְׂכָתוּב וּלְרַבְּקָה אַח וְשָׁמוּ

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, גְּבִרְיָא"ל מוֹלִיף אוֹתָם לְאַרְצָה יִשְׂרָאֵל, מִנֵּין לָנוּ? שְׂכָתוּב (בראשית כד) הַתְּלִכִי עִם הָאִישׁ הַזֶּה, וְכַתּוּב שָׁם (דניאל ט) וְהָאִישׁ גְּבִרְיָאֵל. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מֵהוּ שְׂכָתוּב וּלְרַבְּקָה אַח וְשָׁמוּ

וּכְתִיב הַתֵּם (דניאל ט) וְהָאִישׁ גְּבְרִיאֵל. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי מֵאִי דְכִתְיב וּלְרַבָּה אָח וּשְׁמוֹ לְבָן. אָמַר רַבִּי יִצְחָק אֵין יִצְרָה הֲרַע בְּטַל מִן הָעוֹלָם, אָף עַל פִּי שְׁפִלוֹ לֹא נִמְצָא קִצְתוֹ נִמְצָא.

לְבָן? אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אֵין יִצְרָה הֲרַע בְּטַל מִן הָעוֹלָם. אָף עַל פִּי שְׁפִלוֹ לֹא נִמְצָא - קִצְתוֹ נִמְצָא. בֵּא רָאָה, בַּתְּחִלָּה כְּשֶׁהָיָה מְטַל בְּעוֹלָם הַזֶּה, נִקְרָא לוֹט. לְעוֹלָם הַבָּא (גְּדֵל) יִבְטַל מִן הָעוֹלָם, אֲבָל (לְעֵתִיד לְבֹא) לֹא כֵּן, וְנִקְרָא לְבָן, לֹא מְנוּחַל בְּכִרְאשׁוֹנָה, אֲלָא כְּמִי שְׂרוּחֵץ מְנוּחֵלוֹ. לְמָה צִרְיָה לְבָן? אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, לְעֵשׂוֹת פְּרִיָּה וּרְבִיָּה צִרְיָה. שְׂאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אִם אֵין יִצְרָה הֲרַע נִמְצָא, פְּרִיָּה וּרְבִיָּה אֵינוֹ מְצוּי.

תָּא חֲזִי, בַּתְּחִלָּה כְּשֶׁהָיָה מוּטַל בְּעוֹלָם הַזֶּה נִקְרָא לוֹט, לְעוֹלָם הַבָּא (גְּדֵל) יִבְטַל מִן הָעוֹלָם, אֲבָל (לְעֵתִיד לְבֹא) לֹא כֵּן, וְנִקְרָא לְבָן לֹא מְנוּחֵלוֹ בְּכִרְאשׁוֹנָה אֲלָא כְּמֵאן דְּסָחִי מְנוּחֵלוֹ. לְבָן לְמֵאִי אֲצִטְרִיָּה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְמַעַבְדַּד פְּרִיָּה וּרְבִיָּה אֲצִטְרִיָּה, דְּאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן אִם אֵין יִצְרָה הֲרַע נִמְצָא, פְּרִיָּה וּרְבִיָּה אֵינוֹ מְצוּי.

בֵּא תִשְׁמַע, כִּינן שְׁהַגּוֹף נִבְנָה וְעוֹמֵד בְּקִיּוּמוֹ, מַה כְּתוּב? וַיִּשְׁלַחוּ אֶת רַבְּקָה אַחֲתָם וְגו'. מַה זֶה וְאֵת מְנַקְתָּה? זֶה כַּחַח הַתְּנוּעָה. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, זֶה כַּחַח הַגּוֹף.

תָּא שְׁמַע כִּינן שְׁהַגּוֹף נִבְנָה וְעוֹמֵד בְּקִיּוּמוֹ, מֵאִי כְּתִיב וַיִּשְׁלַחוּ אֶת רַבְּקָה אַחֲתָם וְגו'. מֵאִי (תּוֹי) וְאֵת מְנַקְתָּה, זֶה כַּחַח הַתְּנוּעָה. רַבִּי יִצְחָק אָמַר זֶה כַּחַח הַגּוֹף.

רַבִּי אֶבְהוֹ פִּתַּח בְּפִסְקֵי הַזֶּה, (שִׁיר ד) אֲתִי מְלַבְּנוֹן אֲתִי מְלַבְּנוֹן תְּבֹאִי וְגו'. אָמַר רַבִּי אֶבְהוֹ, כִּינן שְׁהַגּוֹף נִבְנָה עַל קִיּוּמוֹ וּמְבִיאִין אוֹתוֹ לְקַבֵּל נִשְׁמָתוֹ לְאַרְצָה יִשְׂרָאֵל, הַנְּשָׁמָה מִמְתַּנַּת אֵלָיו וְיוֹצֵאת לְקִרְאָתוֹ, כְּמוֹ שְׂנַאָמַר וַיִּצָּא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשָׂדֵה. זֶהוּ שְׁכַתוּב אֲתִי מְלַבְּנוֹן כְּלָה, זֶה הִיא הַנְּשָׁמָה. תְּשׁוּרִי מֵרֵאשׁ אֲמָנָה, הֵינִי שְׁכַתוּב וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיִּרְא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִם הַנְּשָׁמָה הִיא, יִפָּה אֲבָרְהָם כְּפִי שְׂאָמַרְנוּ. אֲבָל מַה זֶה יִצְחָק? אָמַר רַבִּי אֶבְהוֹ, הֵנָּה הַחֲבָרִים אָמַרוֹ שְׁעָכְשׁוּ נִקְרָא יִצְחָק עַל שֵׁם הַשְּׂמִיחָה הַרְבֵּה שְׁבַעֲוֹלָם.

רַבִּי אֶבְהוֹ פִּתַּח בְּהֵאִי קִרְא (שִׁיר הַשִּׁירִים ד) אֲתִי מְלַבְּנוֹן כְּלָה אֲתִי מְלַבְּנוֹן תְּבֹאִי וְגו', אָמַר רַבִּי אֶבְהוֹ כִּינן שְׁהַגּוֹף נִבְנָה עַל קִיּוּמוֹ וּמְבִיאִין אוֹתוֹ לְקַבֵּל נִשְׁמָתוֹ לְאַרְצָה יִשְׂרָאֵל, הַנְּשָׁמָה מִמְתַּנַּת אֵלָיו וְיוֹצֵאת לְקִרְאָתוֹ כְּמָה דְאֵת אָמַר וַיִּצָּא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשָׂדֵה. הַדָּא הוּא דְכִתְיב אֲתִי מְלַבְּנוֹן כְּלָה. זֶה הִיא הַנְּשָׁמָה. תְּשׁוּרִי מֵרֵאשׁ אֲמָנָה, הֵינִי דְכִתְיב וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיִּרְא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה אִם הִיא הַנְּשָׁמָה, תִּינַח אֲבָרְהָם כְּדַקְאָמַרְנוּ, אֲבָל יִצְחָק מַהוּ. אָמַר רַבִּי אֶבְהוֹ הָא חֲבֵרִיאָא אָמְרוּ דְעָכְשָׁיו אֲתַקְרִי יִצְחָק עַל שׁוּם חֲדוּתָא סַגִּיאָה דְבַעֲלָמָא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה אִם הִיא הַנְּשָׁמָה, תִּינַח אֲבָרְהָם כְּדַקְאָמַרְנוּ, אֲבָל יִצְחָק מַהוּ. אָמַר רַבִּי אֶבְהוֹ הָא חֲבֵרִיאָא אָמְרוּ דְעָכְשָׁיו אֲתַקְרִי יִצְחָק עַל שׁוּם חֲדוּתָא סַגִּיאָה דְבַעֲלָמָא.

אָמַר רַבִּי אֶבְהוֹ בַּתְּחִלָּה נִקְרָאת הַנְּשָׁמָה אֲבָרְהָם וְהַגּוֹף שָׂרָה, עָכְשָׁיו נִקְרָאת הַנְּשָׁמָה יִצְחָק וְהַגּוֹף רַבְּקָה. תְּנַן בְּמִתְנִיתִין, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן אַרְבַּעִים שָׁנָה קוּרְם קִיּוּם הַגּוֹף מִמְתַּנַּת הַנְּשָׁמָה לַגּוֹף בְּאַרְצָה יִשְׂרָאֵל. בְּאִיזָה מְקוּם בְּמְקוּם הַמְקַדָּשׁ.

אָמַר רַבִּי אֶבְהוֹ תָא חֲזִי, וַיִּקַּח אֶת רַבְּקָה וְתָהִי לוֹ לְאִשָּׁה אָמַר רַבִּי אֶבְהוֹ, בֵּא רָאָה, וַיִּקַּח אֶת רַבְּקָה וְתָהִי לוֹ לְאִשָּׁה וַיֵּאֱבָהָ וַיִּנָּחַם יִצְחָק אַחֲרֵי אִמּוֹ. אוֹהֵב

את אותו הגוף ומתנחם עמו, והוא עת לשחוק והחידה בעולם. אמר רבי יהודה, הרי כל הפרשה הוא התבררה לנו, אבל לא יכלנו לדעת מהו. ויסף אברהם ויקח אשה ושמה קטורה. וילשקול הדעת כל הפרשה הוא לסתר.

בשבא רב דימי, אמר, הפרשה הזו שמעתי ולא נזכרתי. אמרו שעליונים תקיפים לא זמנוה לגלות, ואנו מה נאמר? גם רבי יהודה ואמר, משיבת חברינו בעלי המשנה גלויה.

קמו והלכו הוא ורבי ייסא ורבי חייה. מצאו את רבי אלעזר ברבי שמעון, והיה מגלה את סודות התפלין. נכנסו לפניו ואמרו, במה מתעסק מר? אמר להם, את טעם התפלין אמרתי, שהרי אשרי האיש שמניח תפלין ויודע את הטעם שלתן.

אמרו, אם נוח לפני מר, יאמר לנו הדבר. אמרו, שמענו מאביך, שהקדוש ברוך הוא באהבה רבה שהיתה לו עם ישראל אמר להם לעשות לו בית משכן כמו המרפכה העליונה שלמעלה, וביא את דיורו עמהם. זהו שכתוב (שמות כח) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. ושמענו מאביך, שכאן סתום הטעם של התפלין בפסוק הזה.

אמר לו, בא ראה, כמו העליון נעשה המקדש במרפכותיו הקדושות, ואחר כך השרה הקדוש ברוך הוא את דיורו עמהם פענן הזה. וכמו כן התעוררו החברים בעלי המשנה בטעם התפלין, שיהיה אותו האיש דגמא של המרפכות.

העליונות, מרפכה תחתונה מרפכה עליונה, להביא את מלכותו וישרה דיורו עליו. ושנינו, יש בו סודות עליונים ודגמתם, ויש בו שלש מרפכות, דגמת העליונים הקדושים סודות

ויאהבה וינחם ויצחק אחרי אמו. אוהב לאותו הגוף ומתנחם עמו, והוא עת לשחוק והחידה בעולם.

אמר רבי יהודה הא כל פרשתא דא אתברר לן, אבל לא יכילנא למנדע מהו: ויוסף אברהם ויקח אשה ושמה קטורה. וילשקולא דדעתא כל פרשתא דא ליסתורי.

כך אתא רב דימי, אמר, האי פרשתא דא שמענא ולא אדברנא, אמרו דעלאין תקיפין לא זמנוה לגלאה ואנן מאי גימא. גם רבי יהודה ואמר ממתיבתא דחברנא מארי מתניתא גליא.

קמו ואזלו הוא ורבי ייסא ורבי חייה, אשפחהו לרבי אלעזר ברבי שמעון והיה מגלה רזין דתפלין. עאלו קמיה ואמרו במאי אתעסק מר. אמר לון טעמא דתפלין אמנא, דהא זכאה הוא בר נש דמנח תפלין ונדע טעמא דידהו.

אמרו אי ניחא קמיה דמר לימא לן מלה. אמרו שמענא מאבוך דקודשא בריך הוא ברחימו סגיאה דהיה ליה עם ישראל אמר לון למעבד ליה בי משכנא כגוונא דרתיכא עלאה דלעילא וייתי דיוריה עמהון דהא הוא דכתיב, (שמות כח) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. ושמענא מאבוך דהכא סתים טעמא דתפלין בהאי פסוקא.

אמר ליה תא חזי, כגוונא עלאה אתעבד מקדש ברתיכוי קדישין, ובתר כן אשרי קדשא בריך הוא דיוריה עמהון, כעניינא דא, וכגוונא דא אתערו חברייה מארי מתניתא בטעמא דתפלין, למיהוי ההוא גברא דוגמא דרתיכי עלאין, רתיכא תתאה רתיכא עלאה, למייתי מלכותא דיליה וישרי דיוריה עלויה.

ותנינן אית ביה רזין עלאין ודוגמיהון, ואית ביה תלת העליונות, מרפכה תחתונה מרפכה עליונה, להביא את מלכותו וישרה דיורו עליו. ושנינו, יש בו סודות עליונים ודגמתם, ויש בו שלש מרפכות, דגמת העליונים הקדושים סודות

שֶׁל שְׁלֹשׁ אוֹתוֹת שֶׁל הַשְּׁמוֹת הַקְּדוּשִׁים, שְׁלֹשֶׁה עוֹלָמוֹת, מְרַכְּבוֹת שְׁלֹשׁ אוֹתוֹת, אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת שׁוֹלֵט עַל אַרְבַּע. וְעַל כֵּן סוּד הַשִּׁי"ן שֶׁל שְׁלֹשֶׁה כְּתָרִים, וְשִׁי"ן שֶׁל אַרְבַּעַה כְּתָרִים, שְׁלֹשֶׁה מַלְכִים שׁוֹלְטִים בַּגּוֹף, תַּפְּלִין עֲלֵיו, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַעְלָה. אֵלֹהֵי תַּפְּלִין שֶׁל רֹאשׁ.

הַתַּפְּלִין שֶׁל זְרוּעַ אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת. הַרֶב רֹכֵב, דְּגָמָא שֶׁל הַמְּרַכְּבָה הַמַּתְחַנְּנָה, וְהַמַּתְחַנְּנֵי רֹכֵב. עוֹד שְׁנֵינֵינוּ, זֶה הַרֶכֶב שֶׁל הַזְּרוּעַ לְמַטָּה. וְהַלֵּב רֹכֵב, דְּגָמָא שֶׁהוּא לְמַטָּה, וְנִמְסְרוּ בִידוֹ לְהַכְנִיס אוֹתָם כָּל חֵילוֹת הַשָּׁמַיִם. כִּף הַלֵּב רֹכֵב לְמַטָּה, וְנִמְסְרוּ בִידוֹ כָּל אֵיבָרֵי הַגּוֹף.

וּמַעֲדָיו אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת עַל הַמַּח, שֶׁהוּא הָרֹאשׁ. אֲבָל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלִיט עֲלֵיוֹן, הַמְּלַךְ מֵהַכֵּל. [וְרַחֵם] וְסוּד הַחֲכֵמָה הַזֶּה הוּא כְּמוֹ שֶׁהַמְּקַדָּשׁ, שֶׁכְּתוּב וְעָשָׂה כְּרוֹב אֶחָד מְקַצֵּה מִזָּה וּכְרוֹב אֶחָד מְקַצֵּה. וְעַלֵּיהֶם דִּיּוֹר הַמְּלַךְ בְּאַרְבַּע אוֹתוֹת שְׁתֵּי מְרַכְּבוֹת.

וּכְבוֹן זֶה הַלֵּב וְהַמַּח, הַלֵּב מְפָאן וְהַמַּח מְפָאן, וְעַלֵּיהֶם מְדוּרוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאַרְבַּע [אֵיבָע] פְּרָשִׁיּוֹת. אֲמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מְפָאן וְהַלָּא סוּדוֹת הַכְּתָרִים, הָאוֹתוֹת וְהַפְּרָשִׁיּוֹת בְּגוֹפֵם וּבְרַצוּעוֹתֵיהֶם. הַלֵּכָה לְמֹשֶׁה מְסִינֵי וְהִרְמֵזוּ שְׁלֵהֶם הַתְּגָלָה, וְהִטְעַם שֶׁל הַכֵּל בְּשֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת [וְהַחֲמִיּוֹם].

אֲמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵלְמָלָא לֹא כְּאֵתִי אֵלָא עֲבוּר הַסוּד הַזֶּה - דִּי לִי. אֲמַרוּ לוֹ, אֲשֶׁרִי חֲלַקְךָ בְּעוֹלָם הַבָּא, שְׂכַל רַז אֵינִי אֲנוֹס לָךְ. אֲמַרוּ לוֹ, בְּאֵנוּ לְפָנֵי מַר לְדַעַת.

אֵת סוּד הַפְּסוּק הַזֶּה, וְיִסְף אַבְרָהָם וַיִּקַּח אִשָּׁה וְשָׁמָּה קְטוּרָה. אֲמַר, פְּרוּשׁ שֶׁל הַפְּסוּק הַזֶּה כְּמוֹ שֶׁגָּלוּ חֲבַרְיָנוּ בְּעַלֵּי הַמִּשְׁנָה, שֶׁפָּאָשַׁר הַנְּשֻׁמָּה תְּבוּא בְּאוֹתוֹ הַגּוֹף הַקְּדוּשׁ שְׁלֵה, הִנֵּה הַדְּבָרִים הֵיוּ עַל הַרְשָׁעִים שֶׁיִּקְוֹמוּ וְיִכְשִׁירוּ אֶת מַעֲשֵׂיהֶם, וַיִּתֵּן לָהֶם מִזֵּיו

רְתִיכִין, דּוּגְמַת עֲלָאִין קְדִישִׁין רִזִּין דְּתַלְתְּ אַתְּוֹתָא, דְּשִׁמְהֵן קְדִישִׁי, עֲלָמִין תַּלְתָּ, רְתִיכִין תַּלְתָּ אַתְּוֹתָא, אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת שְׁלִיט עַל אַרְבַּע, וְעַל כֵּן רַזָּא דְשִׁי"ן דְּתַלְתְּ כְּתָרִין, וְשִׁי"ן דְּאַרְבַּע כְּתָרִין, תַּלְתָּ מְלָכִין שְׁלִיטִין בְּגוֹפָא תַּפְּלִין עֲלֵיו קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵילָא, אֵלִין תַּפְּלִין דְּרִישָׁא, תַּפְּלִין דְּרוּעָא אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹן.

לְבָא רְכִיב דּוּגְמָא דְרְתִיכָא תַתָּא וְתַתָּא רְכִיב. עוֹד תְּגִינֵן דָּא רְכִיבָא דְרוּעָא לְתַתָּא. וְלְבָא רְכִיב, דּוּגְמָא דְאִיהוּ לְתַתָּא וְאַתְמַסְרוֹן בִּידֵיהּ לְאֵעֲלָא לֹון כָּל חֵילֵי שְׁמַיָא, כִּף לְבָא הוּא רְכִיב לְתַתָּא וְאַתְמַסְרוֹן בִּידֵיו כָּל אַבְרֵי גּוֹפָא.

וְעֵילָא מִזָּה אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹן עַל מוֹחָא דְרִישָׁא אִיהוּ, אֲבָל קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׁלִיטָא עֲלָאָה מְלָכָא מְכֵלָא.

[וְרִיחַ] וְרַזָּא דְחֲכֵמָתָא דָּא, הוּא כְּגוֹנָא דְמְקַדָּשָׁא דְכְּתִיב וְעָשָׂה כְּרוֹב אֶחָד מְקַצֵּה מִזָּה וּכְרוֹב אֶחָד מְקַצֵּה. וְעַלֵּיהוּ דִּיּוֹרֵיהּ דְמְלָכָא בְּאַרְבַּע אַתְּוֹן תְּרִין רְתִיכִין.

וּבְהַ"א גּוֹנָא לְבָא וּמוֹחָא, לְבָא מְפָאן וּמוֹחָא מְפָאן וְעַלֵּיהוּ מְדוּרֵיהּ דְּקוּדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאַרְבַּע (ר"א אַרְבַּע) פְּרָשִׁיּוֹן. אֲמַר רַבִּי אֶלְעָזָר מְפָאן וְלֵהֲלָאָה רִזִּין דְכְּתָרֵי אַתְּוֹתָא וּפְרָשִׁיּוֹן בְּגוֹפֵיהֶוּ וּרַצוּעוֹתֵיהֶוּ. הַלֵּכָה לְמֹשֶׁה מְסִינֵי וְרַמִּיזָא דְלִהוֹן אַתְּגַלִּי וְטַעֲמָא דְכֵלָא בְּתַלְתְּ עֶשֶׂר מְכִילָן [וְרַחֵמֵי].

אֲמַר רַבִּי יְהוּדָה אֵלְמָלָא לֹא אַתִּינָא אֵלָא בְּדִיל רַזָּא דָּא דִּי. אֲמַרוּ לִיהּ זַבְּאָה חוֹלְקָךָ לְעֵלְמָא דְאֵתִי דְכָל רַז לֹא אֲנוֹס לָךְ. אֲמַרוּ לִיהּ אַתִּינָא קְמִיהּ דְמַר לְמַגְדַּע רַזָּא דְהֵאִי פְסוּקָא וְיִסְף אַבְרָהָם וַיִּקַּח אִשָּׁה וְשָׁמָּה קְטוּרָה.

אֲמַר פִּירוּשָׁא דְהֵאִי פְסוּקָא כְּמָה דְגָלוּ חֲבַרְנָא מְאִרֵי מַתְנִיתִין, דְּכַד נִשְׁמַתָּא יִתִּי בְּהֵוּא גּוֹפָא קְדִישָׁא

אֵת סוּד הַפְּסוּק הַזֶּה, וְיִסְף אַבְרָהָם וַיִּקַּח אִשָּׁה וְשָׁמָּה קְטוּרָה. אֲמַר, פְּרוּשׁ שֶׁל הַפְּסוּק הַזֶּה כְּמוֹ שֶׁגָּלוּ חֲבַרְיָנוּ בְּעַלֵּי הַמִּשְׁנָה, שֶׁפָּאָשַׁר הַנְּשֻׁמָּה תְּבוּא בְּאוֹתוֹ הַגּוֹף הַקְּדוּשׁ שְׁלֵה, הִנֵּה הַדְּבָרִים הֵיוּ עַל הַרְשָׁעִים שֶׁיִּקְוֹמוּ וְיִכְשִׁירוּ אֶת מַעֲשֵׂיהֶם, וַיִּתֵּן לָהֶם מִזֵּיו

כבודו שידעו וישוכו ויזכו זכות שלמה.

ובשראה את זה שלמה, הנה (קמה הרבה) הרבה ואמר, (קהלת ח) ובכן ראיתי רשעים קברים ובאו וממקום קדוש יהלכו, שביאו ויחיו ממקום קדוש.

ושינו. אמר רבי אבא אמר רבי יוחנן, כתוב (ירמיה א) הנהפך פושי עורו ונמר חברברתיו. כף הרשעים שלא זכו לשוב בעולם הנה ולהקטיר מעשים טובים, לעולם לא יקטירו בעולם הבא. ראה מה כתוב, ויטף אברהם ויקח אשה, ושרוצה לעשות להם נשמה לגופם ולקרבם בתשובה, כמו שנאמר ואת הנפש אשר עשו בחרן.

אמר רבי אלעזר, בא ראה מה כתוב, ותלד לו את זמרון ואת יקשן. הרבה מעשים רעים עד שנגרשים מן העולם וישלחם מעל יצחק בנו. ועליהם נאמר (דניאל יב) ורבים מישגי אדמת עפר יקיצו וגו'. ועל האחרים נאמר והמשפלים יזהרו כזהר הרקיע וגו'.

אמר רבי יהודה, זה משמע על הפרשה, ומשמע שאתו זמן (נקרא) (אבר) שם (הנשמה) אברהם, ובמקומו נקראת יצחק, כפי שאמרנו. זהו שכתוב ויהי אחרי מות אברהם ויברך אלהים את יצחק בנו וישב יצחק עם באר לחי ראי עם ידיעת החי שהוא חי העולמים, לדעת ולהשיג מה שלא השיג בעולם הזה. זהו שכתוב (ישעיה יא) כי מלאה הארץ דעה את ה'.

זהר: רבי יצחק פתח ואמר, (קהלת יב) וישב העפר על הארץ כשהיה והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה. בא ראה, כשברא הקדוש ברוך הוא את

דילה, הא מיליא הו על חיביא דיקומוז ויכשרון עובדין ויתן להו מזינא יקרא דיליה דינדעון ויתובון ויזכו זכותא שלימתא.

וכד קמא שלמה דא הנה סגי (ד"א תרה סגי) ואמר (קהלת ח) ובכן ראיתי רשעים קברים ובאו וממקום קדוש יהלכו, שביאו ויחיו ממקום קדוש.

ותנינן אמר רבי אבא אמר רבי יוחנן פתיב, (ירמיה א) הנהפך פושי עורו ונמר חברברתיו, כף הרשעים שלא זכו לשוב בעולם הנה ולהקטיר מעשים טובים לעולם, לא יקטירו בעולם הבא. ראה מה כתוב ויטף אברהם ויקח אשה, ושרוצה לעשות להם נשמה לגופם ולקרבם בתשובה, כמה דאת אמר ואת הנפש אשר עשו בחרן.

אמר רבי אלעזר תא חזי, מה כתוב ותלד לו את זמרון ואת יקשן, הרבה מעשים רעים עד שנגרשים מן העולם דכתיב וישלחם מעל יצחק בנו. ועליהם נאמר (דניאל יב) ורבים מישגי אדמת עפר יקיצו וגו', ועל האחרים נאמר והמשפלים יזהירו כזהר הרקיע וגו'.

אמר רבי יהודה האי משמע על פרשתא, ומשמע דאותו זמן (נקרא) (ס"א אבר) שם (הנשמה) אברהם, ובמקומו נקראת יצחק כדקאמרן. הדיא הוא דכתיב ויהי אחרי מות אברהם ויברך אלהים את יצחק בנו, וישב יצחק עם באר לחי ראי. עם ידיעת החי שהוא חי העולמים לדעת ולהשיג מה שלא השיג בעולם הזה. הדיא הוא דכתיב, (ישעיה יא) כי מלאה הארץ דעה את ה'.

(עד כאן מדרש הנעלם)

זהר:

רבי יצחק פתח ואמר, (קהלת יב) וישב העפר על הארץ כשהיה והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה. תא חזי, כד ברא קדשא ברין הוא לאדם, נטל עפריה מאתר דמקדשא, ובנה גופיה מארבע סטרין

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

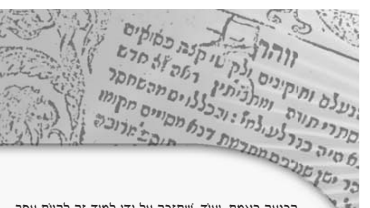
יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

הנכנה באמת ועוד, שתוקף על ידי לפוד זה להיות עפר ואפר ולכלל פתוחה ורחופים ונדשות בעל שמתיה בעיני כסאספה המסורה שכלל דשו ערלי, וכיום יתברר יציר לך הדרתה המיון על הקדשה והנעם או השכינה שלא תדגיש מעל אלה שום הרעף כלל וכלל, אלא הדרתה הדעת והמיון משמחת נעם זו אור שליטתו ששורה עליו.

(תוספתון מאתראן, עמ' החד, עכ"ל א אות כ)

ו. נקטר דחורה מן נגד מיעות, שזאת חנם לומר הרע בדורות האנושית ויה יוכלו להשגו עולמות נקטש, להתלכלך בזכרון כן וכקדשה למקישל על עצמם נעם זור אור השכינה באור עליון ונח בדקדוק ודורא ונאמה, והכל על ידי ששנות התורה, תורה שעל פה נגלה, אבל בדרו זה עקבות דשמיא, שרעד גובר ומנשא ונחפא יסני... מי זו עליו מן הקלות הדרת המשמיים האור והשכל, ועל ידי נגלות התורה אין אשיר בדרו כזה באין פנים לזכות כל כך נפש השפלה בדיכיה ונשיקה שהרע המספיקים הרחמים מתגברו, ולא עוד אלא שחם מקבצים בנשיות בערב כן שחם הרבים, ומשל וגובר אפיקרוסות ומיות ושזאת חנם ולשו הרע, וכל מי שהוא יחוד ביותו גובר ביותו... כחל מיתוק רובת נעם זו לשון חסד והתקוותים ונחנה גבר, הפאיריו לפש השפלת השכינה הדעת משמחת כל ומארת עליו, נעם זה היה באפיקרוסות לראיז מרב הצרות והמלשות דעת מרשעים המינים והפיקוסים.

ולכו אחי עצמו וראו אור הגנוז מיתוקת עיש בזה הקדוש הנפאי נקטש, עד שפרב אור הפכל על עצמך כל הדרת והצרות והסוריו, ולא יתחשך דעמך ולא תפל מסדדדך, ותחלה וכללה למעלה עד דום הפעולות, וזה חוק חזק ואמין, לא תעיר ולא תפחד. (תוב משומיך, תוב התורה, עכ"ל א אות כ)

ז. לפוד הנגלה על דרך הסוד

שמעתי מפה דקדוש אדמיר רבני הפכא דשיא אכחו וזו עליון שמיאנו, ועל הפכות שבינה בין וראי, חינו בת וקראת נכות שמיאנו (דאדמיריו) חמינה בת, חת של אכרבה אצינו, ערציו ללמד נגלה ונחנה (נגלה) בנגלה אצינו את שמע, לשון שמיעה (שמיעתה), ובקטור דברה הקדוש הלא לשון תא, וזה שכתב שבינה בת, שילמד מקדש נגלה תא שמע, נגז, ואמר כך) וראי (ח' תא) וזה נוסר, נגזר, ואמר כך) וחי אגור (ללמד הנגלה שלמדת, לכינוי גם זו על דרך האמת הנסתר), ונדס אחר כך זה בספר דברי ויחזקאל אולם עוד ומוקד עד פכה חביב דבר שנשמע מפי הדאדיק בעצמו וכו'.

ובאמת דברים עקבת עמד שהידי אדמיר הקדוש הנגזר לעיל על הפכות שמיעו וכו' והפי אגור ללמד הנגלה לכינוי על פי סוד, ואמר אין לדגמא כמו תנאון הקדוש מרובי עמי, בזה ערה לוי יאכונו נעם עליו שמיאנו על אדמיר ערצו, וראי דברו צדוקי אשירי עזרת לו שבת עמד (במקט כליות הארכות בחורף) חן יושב וקטב בחינו ללמד הנגלה נעם ספר מרש"א (שהיה האדם יד נכס כפי עצמו), אכנס אבי (הוא רבני הגאון הקדוש עמ' דברי חיים) ותרונו לכרחה הלא אומר עליו כימת חלח חם על דרך סוד וקטש גם כן, ודברי תורה סמיאשק סמדיה ר"ב).

ח. אלא ללמד קבלת הנביא או קבלת האר"

חסידי מספרים, ששמע נכנס אדם נקראת רחוק מאד מן החסידות, לבוש ומראה קאחד משפילי ברביו, אל האדמירי בדי שחקה בונים משפחה, שהיה נקרא כפי גני דורו וזכום האדמיריים (ובו תלמידיו נמינס גדולי האהב המספרים, בעיניהם האדמירי "הרש" מוקפל, האדמירי בעל חזונו הרריים, ועוד רבים).

פתי הנכסידים יאלי, מי לזמם זה בבית רבם? וזהו החסידים והנכסידים אשר מי הורה שאלתו וזהו הוא פותח ושואל אל האדמירי מפישיחא, מיעימי לי

שני שדוכים, האחת מחסת אך איה יפה והשני יאך אך איה מיקחת, ואינו יודע בפה לברא, והאדמירי משיבו איה דבר יפה כלומר, רבני פוסק לברא בפה אחר, וזהו אינו משמחה, נוטל ברכת פרדה מהאדמירי וזכר איה יוצא מחדרו של רבני, החסידים מחמיה מאד, השאלה נראית בעיניהם שמחה, ועוד יותר משמחה הרבי.

למראה עיניהם הפשפשות נענה רבני ואמר: אדם זה הגו צדוק נוסר, ושאלתו היתה: איזו שיעת מקבלת ילמד, האם קבלת הרבי"א משמח מיתח, שמים שער לזמזי הדרות הקדושים, אך איה יפה ונעמה קבלת האר"י או יכמר קבלת האר"י שמה יפה ופעימה, אך איה חדשה יחסי ואינה מיקחת קבלת הרבי"א, עיתי לו - המשיך רבני להקטיר - לו יכמר ללמד קבלת האר"י.

ט. בעסק התורה צריך לדבק את עצמו גם לנסתר דחורה בעת שהאדם פוסק בעצקו בעניני עולם הזה צריך לדבק את עצמו כמבורא ויתברך ולא יהיה נפרד מדבקותו על דבר ששאר כן רבי שמעון בן יוחאי ימי מאקטרנא כשרואה חזא בקדושה ברין הוא, ובחילתו על ששקט כחורה, לא יד מה שפאדא את עצמו ונאמר בהאכתה, כי אם שצריך לדבק את עצמו גם לנסתר שבה שהוא הפאציל העליון ויתברך כמו וכו'.

(בכשר נדק בפת אשת)

י. כי לא תשכח מפי רעיו, אמויות וחואי, על ידי ארעו יחואי שהוא רבי שמעון בן יוחאי, לא תשכח התורה לכו את עצמך חשם הנגלות וקלא גזלת תנאון האקלור רבני שמעון בן יוחאי אכרונו לכרחה.

רבי שמעון בן יוחאי הכינים שלא משמח תורה משראל על ידו, פוכא דכרבי בכותינו זכרונם לביכיה (שבת כח), עשונקסו בכותינו לכרם כנהא איהו, עתידה עתה, שמשמח משראל ואמר רבי שמעון בן יוחאי של ויכבאר (שבת נטע סגד-כ) "בתי מבורא דאיתו ספר התורה יקמו בה מן ומתיא".

ועתה בוא וראה והבן נקלאות נקטרות של תורגמו דקדושה, כי על פי ספר רבני שמעון בן יוחאי עצמו על זה הפסוק "כי לא תשכח מפי רעיו", כי באמת בזה הפסוק עצמו פרשו ונסתר סוד הזה, שעל ידי רעיו של יוחאי שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשכח התורה משראל, כי סופי תבות של זה הפסוק "כי לא תשכח מפי רעיו" הם אותיות יוחאי, וזה שפרשו ונגלה הפסוק כי לא תשכח מפי רעיו, מפי רעיו דוקא, חינו פירעו של יוחאי יצו על ידי רעיו של זה הפסוק, שהוא תנאון תשכח מרובי עמי, כי בזה יד יקמו מן נגלות נגזר לעיל ודע, שהיה רבי שמעון בעצמו הוא מרפץ פסוק אחר, כי עדין כי תנאון הקדוש רבי שמעון הוא חבית (דגאלד) עד כי רקדשי מין שמיאנו נחת, ראשי תבות שמעון בן יוחאי (ספר לכותי מרובי - תחלת הפסוק)

אי דרוננו, דור אחרון לפני ביותא פשיימי, וקהל בחשיות קבלת מפימינים ומפמספאליים

מי אלא לפד דרין אדמוקא ולא נזה לביעמית הקדוש ברין אור

מי שלא לוד חסד תכפת הקבלה של סודות רזין דאובותיא, אלא זה לביעמית הקדוש ברין הוא ויתברך והתעלה בו.

(ספר ברות מנחה ד' ב')

איזו שנעמנים מלמוד התורה וכתבי האר"י חסתי יראתם, את חם ישלום עלוהם, את ארות מלמוד תורתא, שהוא לא נגלות התורה.

הי חים וארתי אית עניי עמי אשר בפרשקו עד גדולה של חכמים וספרים כפשיני התורה וסודותיה, וכיום שפנדרו

בכותי לעדו זו אלהים, תפה ותלמידיהם, אי עמדו אחרים מתחמין, כי על נגלות ועודת הפסוק רבו עליהם, וכמעט ושפחקה תורה זו רחם, כי משראל המלפזים משרא תלמידיהם, אז אמרתו הנה כחתי, כמגלת ספר כתוב עליו, עלת לעולות ולשום, מי יתו ואיפו ויתבנו עליו בעת ברזל ועופרת, ולא תורה תורת האמת או חם ושלום נגדרת, ולעד בצור ויתבנו לשום להם שאירות, תקה טובה ואחרית, ואל הרמים אשא עיני, כיבא ערצי מעם השם, כי בפה אחרת אל אדמירי, הלא כראשי האנשים הקדושים, לכות אל הרבים אשר בדרך האמת רצים ואל חשם נקטש עוד קדשה יתרה, באש דת סודות התורה, ולימדו התור בשפה ברורה, מקפל ופנה פדת וכשרה, ומספון באותיות הפרוש כשרונא דתורה, למעא בעקשמי מיד ולאמלר בכרחה.

(הקפבל האצילי עניי שמים פוכאלי)

יג. אינו יאצא אדמיר בעיר ושעמי משפחה מלמוד חסדי תורה, האיש הזה הוא בעקר בדעת השלם כל חסרו.

(ספר תהייל תהייל ד' מ"א עמוד ב')

יד. הפלאך הנקרא מלמוד הקבלה לעולם אינו נפרד משפאדא

בהקדמת התקונים (ד"ד) הלכה אחי קבלה, הנהגים להם הקבלה נבאר אלה על ידי פיה לבד העולם עם האדם לבית עולמו, וזה רמזו בקה שכתוב אל תפרי הליכות אלא הליכות, ולקפה אל נכפח וליכות עולם לו, ללפדך דזוקא הקבלה תברקת הליכות מה חולקים עם האדם לבית עולמו, וכלל מוסק שהולך בתו עמו צואתו ללכווד ולתפארת, ובכתי מבורא מלמוד הקבלה לעולם אינו נפרד מהאדם וקמו על פשו שמו, אצל לפוד הפשוט שקרו אתו ופעלתו ללכוין.

(פסא מלך בהקדמת הפתיחה ר"ח ד' י"ד)

טו. ספר התורה הוא עקר לב ספרי מוסר, והוא ילכה לבך בשלכתה אש לעבודת התמימה - ספר התורה הוא הפקתה והוא הסוגר

בספר סודי מרע ועשה טוב (דף ט"ז) וזה לשונו: תדבק נפשך בספרי, ויאיש שטרחה בכל עת ויחבר לבורא כל עולמיו, ויכתיב בספרו שהוא עקר לב ספרי מוסר, והוא ילכה לבך בספרו, ואל ילכה לבך בשלכתה אש לעבודת התמימה, ספר התורה הוא הפקתה והוא הסוגר, עד כאן לשונו.

על חלק הנסתר שבו נכתב בספר יסוד לרשע העבודה (שער יו פרק ג') וזה לשונו: אין אדם יושב אלא קצת השגת גדלתו ורוממותו ויתברך שמו מעל למודו, ומו מלמוד חכמת הקבלה, ויחיד מלמוד ספר התורה והתקונים, לכתב אדם אמר פניו וכו'.

ראה בהקדמת מרובי רבב חיים ויואל לשער בהקדמתו, שבו וזה חבן דבריו, ולא יפסקו בחלק הנגלה שבוהו, שבו וזכור יואל וכו' לא יפסקו, כמו שהוא נוסק בשיאר מדרשו תפינו יאכונם לכרחה, אלא אמרו חלקת חסדי תורה שבוהו יכול כל אדם ללמד בו אפילו בעיון, כמו שהוא נוסק בגלות התורה בעיון, ומי שאינו יכול לעסק בגלות התורה בעיון, לפחות לעסק בכתיבת ספרו התורה, חיו חרונגים ללל ישראל גורס את לשון ספרו ספר חינו התורה תמיד, ובקטש חדשש אלול, מקפדשו ויפטר את נפש האדם ומלכותו לעבודת השם ויתברך, שהו כל תלמית לפוד ורעות התורה הקדוש את ויקו להסתכר לקדוש ברין הוא ולגותו חסד השם.

טז. ללמד אף על פי שאין לו לב ואם אדם טורח לדעת בזה העולם לפדום, אף על פי שאין לו לב עתה, יהיה לו לב בכתיבתו דוקא.

(ספר חסידים תחסידי)

יז. אינו מוצא מי שילפדה - ויקרא בו מצעמו

ונבן לו קלודש שמי שאהוב חכמת התורה אינו מוצא מי שילפדה ויקרא בו מצעמו אף על פי שהיה שונה בו, כי פכל מלה ומלה נעשו אליו רבכיו.

(אור הספרי בהקדמת)